

عنوان مقاله:

بررسی جایگاه مرز و مناطق مرزی در قوانین برنامه توسعه پس از انقلاب اسلامی (مطالعه موردی: برنامه های پنجم و ششم توسعه ۱۳۹۰-۱۴۰۰)»

محل انتشار:

اولین همایش ملی رویکردهای نوین در مدیریت مرز (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

عاطفه امیری - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیای سیاسی دانشگاه فردوسی مشهد

سمیرا نوبخت - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیای سیاسی دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

ضرورت توجه و نیاز به برنامه ریزی برای دستیابی به توسعه در هر کشوری امری بدیهی است؛ چراکه توسعه بدون برنامه ریزی عدم توازن و تعادل منطقه ای را به همراه خواهد داشت و منجر به آسیب پذیری وحدت ملی می شود. درواقع برنامه ریزی ابزاری است که به وسیله آن می توان روند توسعه را بصورت هدایت شدهای مدیریت کرد. پس از پیروزی انقلاب اسلامی ایران با توجه به ضرورت توسعه کشور و غلبه بر نابسامانی های موجود، اولین برنامه ۵ ساله توسعه در سال ۱۳۶۸ به موردا اجرا گذاشته شد و به دنبال آن ۵ برنامه دیگر نیز تدوین و اجرا شد. علیرغم اجرای ۶ برنامه توسعه، وجود محرومیت و عدم توسعه یافتگی به ویژه در مناطق مرزی باعث مطرح شدن این سوال می شود که به چه میزان به جایگاه مرز و مناطق مرزی در قوانین برنامه های توسعه کشور پرداخته شده است؟ مقاله حاضر با شیوه تحلیل محتوای برنامه های پنجم و ششم توسعه کشور، در پی یافتن پاسخ به این سوال است. نتایج حاصله نشان از ضرورت توجه بیشتر به اهمیت جایگاه مرز و مناطق مرزی در تدوین و اجرای برنامه های آتی توسعه در کشور دارد.

کلمات کلیدی:

مرز، مناطق مرزی، برنامه های توسعه، ایران.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1741461>

